

DOCHTERS VAN DE KUST

Andere romans van Lynn Austin:

Anker in de storm
Land van belofte
De plantage
In wonderland
Ver bij jou vandaan
Tegen de stroom in
Eindelijk thuis
Ware liefde
Het huis van mijn moeder
Eva's dochters
De boomgaard
Laatste vlucht
Eigen wegen
Toevlucht

De wederopbouw van Jeruzalem:

Zacharia, keer terug
Ezra, leid Mijn volk
Nehemia, bouw op Mij

Koning Hizkia:

God is mijn sterkte
God is mijn lied
God is mijn redding

Koning Manasse:

De God van mijn vader
De God van mijn volk

De Amerikaanse Burgeroorlog:

Bevrijdend licht
Donker vuur
Vlam van hoop

Lynn Austin

Dochters van de kust

Roman

Vertaald door Roelof Posthuma

Derde druk

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Roelof Posthuma, L&R tekst
Ontwerp omslag: Wil Immink Design
Lay-out binnenwerk: ZetSpiegel, Best

Vierde druk, 2019

ISBN 978 90 2972 714 3
ISBN 978 90 2972 569 9 (ebook)
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

© 2016 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Waves of Mercy* bij Bethany House, een onderdeel van Baker Publishing Group, Grand Rapids, USA.
© Lynn Austin, 2016

De Bijbelcitaten in dit boek zijn ontleend aan de NBV, de NBG en de Statenvertaling.

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Voor mijn lieve
Lyla Rose

“Kleinkinderen zijn voor grootouders
de kroon op hun leven.”

Spreuken 17:6

Ik ben ervan overtuigd dat dood noch leven,
engelen noch machten noch krachten,
heden noch toekomst, hoogte noch diepte,
of wat er ook maar in de schepping is,
ons zal kunnen scheiden van de liefde van God,
die Hij ons gegeven heeft in
Christus Jezus, onze Heer.

Romeinen 8:38-39

1

Anna

Lake Michigan **1897**

Ik beleef mijn nachtmerrie. Een woeste storm heeft ons stoomschip overvallen en terwijl we het ene moment hoog naar de kop van een golf klimmen en het volgende moment met misse-lijkmakende vaart in een waterige afgrond duiken, ben ik ervan overtuigd dat we zullen zinken. Alles gebeurt precies zoals in de nachtmerrie die mij al in mijn slaap achtervolgt zolang ik me kan herinneren.

Moeder en ik zitten in elkaar gedoken op het passagiersdek en de wind jaagt regen en golven tegen de ramen. Zware donderslagen dreunen alsof er tonnen vol kanonskogels van een heuvel rollen. Ik doe mijn ogen dicht als de bliksem de donkere horizon als een dolk aan flarden snijdt. Ik kan mijn eigen angstgekreun nauwelijks boven de huilende wind uit horen, evenmin als mijn moeders stem die mij probeert te troosten.

‘St... niet huilen, Anna.’

Ik ben een volwassen vrouw van drieëntwintig jaar, maar zij probeert me net zo te sussen als toen ik een kind was en ’s nachts schreeuwend van angst wakker schrok uit de nachtmerrie, rillend alsof het ijskoude water me met huid en haar had verzwolgen.

Maar ik droom niet. We zijn aan boord van een schip dat *City of Holland* heet en dat worstelt om Lake Michigan in een zware storm over te steken. De stoomketels die onder mijn voeten

bonken en dreunen lijken een verwoed pompend hart, dat even wild tekeergaat als het mijne. Ik ben duizelig van het wilde stampen en rollen van het schip dat als een speeltje op het meer danst. Ik had er nooit mee moeten instemmen om per stoomschip te gaan, maar in mijn haast om Chicago te verlaten, koos ik voor wat het snelste en meest directe vervoermiddel leek. Een tragische vergissing. Hoe kon ik de nachtmerrie vergeten die me in mijn kinderjaren had gekweld? Ik ga dood en dat wil ik niet.

‘St... Niet huilen, Anna,’ sust moeder. ‘Ik ben bij je.’

Maar mijn vader is nog in Chicago, en dat is precies het punt waar deze echte nachtmerrie afwijkt van de droom die ik al die jaren heb gehad. Daarom weet ik dat mijn moeder en ik allebei zullen omkomen. In mijn droom verlaten mama en ik het zinkende schip samen met de andere passagiers en stappen we in een overvolle reddingsboot. Dan komt er plotseling een torenhoge golf. De kleine boot kapseist en wij worden in het ijskoude water gesmeten. De schok perst alle lucht uit mijn longen en mijn huid tintelt en schrijnt alsof die in brand staat. We zinken onder het oppervlak, elkaar krampachtig vasthoudend, naar beneden getrokken door mama’s zware rokken en petticoats. Ik zie niets en kan niet ademen. Ze schopt en slaat met haar benen om het oppervlak weer te bereiken, en als dat eindelijk lukt, schreeuwen en gillen er overal om ons heen mensen om hulp. Maar het immense meer smoort al het geluid. Ik zie mijn vader in zijn donkere pak met vest op een paar meter afstand wanhopig watertrappelen. Mama duwt me in zijn richting, en smeekt: *‘Alsjeblieft! Red mijn dochter! Red haar, alsjeblieft!’* Ik wil mama niet loslaten, maar vader trekt me in zijn sterke armen en houdt mijn hoofd boven de wilde golven. Als ik omkijk, is mama verdwenen. Alleen haar hand is nog boven het zwalpende water te zien, alsof ze afscheid neemt. Vader duikt naar voren om haar hand te grijpen, maar hij is te laat. Mama is verdwenen, verzwolgen door het kolkende zwarte water.

Ik geef altijd een gil als ik uit de droom wakker schiet, maar uit deze nachtmerrie kan ik niet ontwaken. Ik hou mijn moeder zo stevig vast dat ze ervan zucht. ‘Anna, een beetje lossier, graag. Ik krijg geen adem meer!’

‘Vader is er nu niet om ons te redden. We gaan zinken, en ik wil niet dood!’

‘We zinken heus niet, lieverd.’

Ik ben er niet van overtuigd. Ik moet denken aan de laatste kerkdienst die ik in de Chicago Avenuekerk meemaakte, en het onderwerp van de preek lijkt nu profetisch. De dominee beschreef een plotseling opgestoken storm op het Meer van Galilea, net zo’n storm als deze, en maakte het beeld even levendig als in mijn nachtmerrie. Jezus sliep in een boot en Zijn vrienden maakten Hem wakker omdat ze bang waren te zullen zinken. Jezus riep: ‘Zwijg! Wees stil!’ en onmiddellijk ging de wind liggen en kwamen de golven tot rust. Ze werden gered. ‘Jezus kan de stormen in uw leven ook kalmeren,’ had de dominee gezegd. Daarna vroeg hij: ‘Hebt u Jezus als uw Redder aangenomen? Staat Hij naast u terwijl u de stormachtige levenszee bevaart? Als u morgen zou sterven, zou u dan naar de hemel gaan?’ Ik wilde op zijn uitnodiging uit de bank opstaan en met de anderen over het middenpad naar voren lopen, maar ik was bang. En nu zit ik vanwege die preek aan boord van dit schip in een woeste storm. William had me verboden om weer naar die kerk te gaan, en toen hij ontdekte dat ik toch was gegaan, maakte hij onze verloving uit. Ik verliet Chicago om mijn gebroken hart de kans te geven te helen en ging met mijn moeder op reis naar een vakantieoord aan de overkant van Lake Michigan. Het lijkt erop dat we er nooit zullen aankomen.

Een volgende zware donderslag, die nu meer op afstand klinkt.

‘Het komt allemaal goed, Anna,’ zegt moeder. Ik vraag me af of ze de reis bedoelt of mijn gebroken hart. Misschien allebei.

‘Doe je ogen open en kijk om je heen.’ Ze maakt onze armen los en ik til mijn hoofd van haar blouse met fijne plooitjes,

waarin ik mijn gezicht verborgen had. 'Zie je wel, lieverd? De storm trekt voorbij. De lucht is al lichter in de verte. Het duurt niet lang meer voordat we er zijn.' Maar de oever is nog steeds niet te zien en het opgezweept meer blijft kolken; het belooft nog een wilde tocht te worden naar Hotel Ottawa aan de kust van Michigan.

'Dit lijkt zo veel op mijn nachtmerrie, moeder. Weet u nog? Weet u nog hoe ik midden in de nacht gillend wakker werd? Ik heb al heel, heel lang niet meer gedroomd dat ik verdronk, maar deze storm haalt het allemaal weer naar boven. Die droom was altijd zo akelig echt!'

'Je bent nerveus en oververmoeid. Het is heel normaal dat je overstuur bent.'

Ik hield van William en ik dacht dat hij van mij hield, maar hij brak mijn hart toen hij onze verloving uitmaakte. Ik druk mijn vuist tegen mijn hart dat bonkt als dat van een gewonde vogel. 'Het doet nog steeds pijn,' zeg ik.

'Dat weet ik, lieverd... Ik begrijp het.'

Maar mijn moeder weet niet wat de echte reden is waarom William niet meer met me wil trouwen. Het heeft te maken met het geloof in het algemeen, en met de kerk op de hoek van Chicago Avenue en LaSalle Street in het bijzonder. 'Ik heb je gezegd dat ik niets meer over dat oord wilde horen, Anna,' had hij geschreeuwd. Ik had William nooit eerder horen schreeuwen. 'Ik heb je gezegd dat je er niet meer naartoe moest gaan. Het brengt je hoofd op hol. Ik heb je verboden ernaartoe te gaan, maar jij bent toch gegaan!'

Net als mijn ouders gelooft William dat je alleen naar de kerk gaat om te trouwen of begraven te worden. Voor hen is het een oord waar de beste families van Chicago alleen met Kerst, Pasen en andere bijzondere gelegenheden naartoe gaan. William zegt dat de overdreven emotionele vertoningen tijdens de evangelische bijeenkomsten van voorganger Moody in diens Chicago Avenuekerk iets zijn voor de onwetende immigrantenmassa's,

niet voor gecultiveerde mensen zoals wij. Maar toch was er iets dat me daarheen trok, ook al verbood William me om te gaan. De kerk had iets wonderbaarlijk vertrouwds voor mij, en de woorden van de dominee raakten een diep en leeg deel van mijn ziel: het deel dat eruitzag als de foto's van Chicago na de grote brand, met niets dan zwartgeblakerde, op instorten staande muren en kilometerslange levenloze, met puin bezaaide straten. Toen ik William probeerde te vertellen wat ik voelde en waarom ik was teruggegaan, maakte hij de verloving uit. 'Mijn vrouw, de moeder van mijn kinderen, kan en mag niet voor dergelijke nonsens vallen.' Ik vraag me af of hij om mij zal treuren als hij hoort dat het schip is gezonken en dat ik verdronken ben.

Het stoomschip blijft rollen en deinen. Het zicht door de ramen wordt vervormd door de regen en is wazig vanwege onze condenserende adem aan de binnenkant. Ik voel nog steeds hoe we naar de top van de golven klimmen en dan weer aan de andere kant naar beneden duiken. Zou Jezus de zee echt kunnen kalmeren als Hij bij me was en 'Zwijg! Wees stil!' zou roepen? William gelooft niet in wonderen.

Het was een grote schok voor vader toen hij hoorde dat de verloving was verbroken. Hij had immers geregeld dat William en ik verkering kregen, en nu vreesde hij dat ik het slachtoffer van geroddel zou worden als het nieuws in onze kringen bekend zou worden. 'Ik ga met William praten,' beloofde hij. 'Ik zal zien wat ik kan doen om de storm te kalmeren.' Wil ik dat William me terugneemt? Ik denk van wel. Ik geloof dat ik nog steeds van hem hou.

Voor mijn gevoel gaan er uren voorbij voordat ik een van de andere passagiers hoor zeggen: 'Ik zie havenlichten!' Moeder haalt het met kant afgezette zakdoekje uit haar mouw en veegt over het beslagen raam, maar ik zie niets. En zelfs als we dicht bij een haven zijn, kan ons schip nog altijd op een zandbank lopen. Dat is wat er in mijn nachtmerrie gebeurt. Daarom moeten mama en ik in mijn droom het schip verlaten en in de reddingsboot stappen.

‘We kunnen nog altijd op een zandbank lopen.’

Ik merk pas dat ik het hardop heb gezegd als moeder de vingers van haar in een handschoen gestoken hand tegen mijn lippen drukt en zegt: ‘Stil, Anna.’

‘Dat is de haven,’ zegt dezelfde passagier. ‘Ik herken de vuurtoren van Holland.’ Een paar mensen staan op om te kijken en ze vallen bijna op het deinende dek. Het schip vecht zich door de branding en het lijkt jaren te duren voordat we de oever bereiken. Als ik eindelijk de ingang zie van het kanaal dat van Lake Michigan naar het kleinere meer leidt, lijkt de opening onmogelijk nauw. Hoe kan de kapitein aan weerskanten de stenen pieren vermijden waar de golven overheen slaan? Op een of andere manier lukt het hem. We varen door het kanaal en komen op Black Lake, dat niet minder onstuimig is dan Lake Michigan. Ik zie de lichtjes van het vakantieoord in het donker gloeien met de duistere vorm van het zandduin erachter, verlicht door bliksemschichten in de verte. Er zijn meer fonkelende lichtjes van een rij huisjes en van andere hotels aan de overkant van het smalle meer.

Eindelijk hoor ik buiten op het glibberige dek het geschreeuw van de bemanning die het schip op zijn plaats manoeuvreert aan de aanlegsteiger van Hotel Ottawa. Draggers met paraplu’s rennen naar het schip om de passagiers te helpen bij het van boord gaan. Ik sta op en wil zo snel mogelijk van het schip af, maar ben er niet zeker van of mijn trillende benen me kunnen dragen. De bemanning aan dek moet me bij mijn middel vasthouden om me veilig van de boot te krijgen die op het woelige water ligt te deinen. Ik vind het afschuwelijk dat een vreemde me zo intiem moet vasthouden.

‘Ziezo, juffrouw,’ zegt de man als mijn voeten eindelijk de grond raken. Mijn knieën knikken en hij pakt me opnieuw vast als ik dreig te vallen. ‘Hola! Alles in orde, juffrouw?’

‘Niets aan de hand.’ Ik duw zijn handen weg. Moeder en ik persen ons onder één enkele paraplu. De grond beweegt onder

mijn voeten terwijl ik over het houten plankier naar de hoofdingang loop. In de hotellobby laat ik me in de eerste de beste stoel vallen en wacht terwijl moeder de sleutels van onze kamers ophaalt. Het zal heel vreemd zijn om hier zonder ons kamermeisje te zitten. Moeder wilde Sophia meenemen, maar ik stond erop helemaal alleen te zijn. Zolang we hier zijn, dragen we vrijetijdskleding en zijn we bevrijd van onze korsetten en verplichtingen. Er hoeven dus geen jurken klaargelegd te worden of ingewikkelde kapsels te worden opgestoken. Ik heb geen idee wat ik de hele dag met mezelf aanmoet of hoe lang het zal duren voordat mijn hart zal zijn genezen.

‘De drager wijst ons onze kamers,’ zegt moeder als ze met hem en onze kamersleutels terugkomt. ‘Het restaurant serveert het diner nog een uur.’

‘Ik voel me te misselijk om te eten,’ zeg ik. ‘Ik wil alleen die reiskleding uittrekken en gaan liggen.’

Onze naast elkaar gelegen kamers bevinden zich in het oorspronkelijke hotel, niet in de latere uitbreiding. Ze zijn klein maar heel gezellig, en mijn kamer kijkt uit over Black Lake met de *City of Holland* nog steeds aan de aanlegsteiger. Het schip is niet gezonken tijdens de storm; moeder en ik zijn niet in Lake Michigan verdronken. Maar terwijl ik naar het deinende schip en de witgekopte dansende golven in de verte kijk, neem ik me in stilte vast voor om met de trein naar Chicago terug te gaan wanneer het tijd is om te vertrekken. Ik stap van mijn leven niet meer aan boord van een schip.